

VADLESEN ÉS VADÁSZATON A VILÁG KÖRÜL

NIMRÓD

Safari

AZ SCI KÖZÉP-
MAGYARORSZÁGI
EGYESÜLETÉNEK
HIVATALOS
SAJTÓPARTNERE

1. évfolyam 3. szám – 2007. szeptember – 580 Ft (előfizetőknek 550 Ft)

Fotó: M. Harvey

KIADJA A NIMRÓD VADÁSZÚJSÁG

**Ördögi
nagymacskák**

**Alaszka
fehér kecskéje**

**Lőszerteszt:
400 H & H Magnum**

Afrikai klímára, veszélyes nagyvadra

A 400-as H&H Magnum tesztje - másképpen

[Szollár András]

Idén márciusában
alkalmam volt kipróbálni
az angliai Northwoodban,
a Holland & Holland
lőterén az új fejlesztésű
lőszert, a 400-as H&H
Magnumot.

Felmerülhet a kérdés a T. Olvasóban, hogy ekkora lőszerválaszték és fegyverkavalkád után, milyen újdonságot lehet még a piacra hozni akkor, amikor a kalibercsaládon belül a már jó hagyományokkal bíró szafarikaliberek, mint a 416 Rigby, a 416 Remington Magnum és a 416 Weatherby Magnum is megtalálható. Milyen oka lehet annak, hogy egy első olvasatban „gyengébb” kaliberrel jelenik meg valaki az újabb időkben?

Előzetesen a lőszer tervezésének és kialakulásának körülményeiről szóljunk. Az afrikai szafarik tervezésének az egyik fő kérdése, milyen kaliberű fegyvert vigyünk magunkkal, ha veszélyes nagy-

vadra, mondjuk kafferbivalyra vadászunk. Nos, ezt több országban a helyi törvény elég egyértelműen szabályozza, amikor alsó határként a 9,5 mm-t határozza meg.

Afrikaként az alpmottó a következőképpen fogalmazódhatna meg: „Ha egy fegyvert viszünk magunkkal, a 375 H&H kalibernél nehéz jobbat találni. Ha módunkban áll kettőt vinni, az „ökölzsabály” az lehet, hogy az egyik a 375-ösnél kisebb, míg a másik nagyobb legyen.” De a nagyobb mennyivel legyen nagyobb? Ennek megválaszolásához a törvény által előírt követelmények mellett az egyéni adottságokat is figyelembe kell venni. Általánosságban a 400-as, 416-os kalibercsalád jó választás lehet.

A fegyverek visszarúgásának általános fizikáját Newton III törvénye pontosan leírja, miszerint minden hatásra azonos mértékű ellenhatás következik be, tehát nagyjából a kilőtt töltet tömege és a sebességének négyzetes szorzata egyenlő lesz a fegyver tömegének és a fegyver (zömében hátrafelé és valamennyire felfelé irányuló) sebességének négyzetes szorzatával. A lövő által **érezkelt hátralökő**

erő azonban már nem fogalmazható meg ilyen egyértelműen. Egyénenként változik, tovább „rontva” Newton fizikai képletéből kiolvasható értékeket.

A férfiúi egó – különösen a nagyvadadász – törekény szerkezet. A világi értékrend alapján a nagyobb, az erősebb, a gyorsabb a jobb, a több, miközben könnyen elfelejtjük, hogy a lösportok valamennyi mífaja a pontosságról szól, legyen az céllövőverseny vagy kafferbivaly-

vadászat. A veszélyes nagyvad vadászata esetében ez még a biztonságról szóló tétellel egészül ki. Ekkor – csakúgy, mint a vadászat egyéb körülményei közepette – az első lövés pontossága a fő cél. Azt kell jól a helyére „tenni”. Vendégként a legnagyobb elismerést ezzel vívhatjuk ki.

Sokan kisebb fajta kölyökágyúval utaznak egy kafferszafarira, és a profi „white hunter”-eket utánozva, „stoppuskákkal” szerelkeznek fel. Véleményem szerint ez az a pont, ahol nagyon sokan utat és célt tévesztenek. Mint lövészoktató, számtalan példát látok arra, hogy sok gyakorlatlan honfitársamnak még egy 7 mm-es, vagy egy 300-as kaliberű fegyverrel való pontos lövés is gondot jelent. Bennük legtöbbször a visszarúgástól való szorongás alakul ki a gyakorlatlanság miatt. A szorongásnak pedig negatív hatása lehet.

A pszichomotorikumra hatva, a mozgás koordináltsága, annak precízsege sínyli meg a dolgot a legjobban. Közvetlenül a lövés előtt a lövő teste túlzottan megfeszül, felkészül egy „várt”, erős visszarúgásra. Ez az izomfeszülés egyénenként változik. Sőt, az adott egyént vizsgálva, pl. a fáradtság miatt, az ilyen irányú érzékenység megnövekedhet. A túlzott izomfeszülés miatt azután odavan a lövés pontossága! Persze, mint mindent, gyakorlással ezt is meg lehet tanulni, de csak egy bizonyos fokig.

A biztonság oldaláról vizsgálva a dolgokat, a H&H mindig is kényesen ügyelt arra, hogy fegyverei kedvezőtlen körülmények között is biztosan működjenek. A töltés-ürítés mindig sima, biztonságos legyen, a fegyverrel extrém körülmények

között is le lehessen adni a lövést. Higgyék el, hogy az egyenlítő környékén ez nem éppen ennyire egyértelmű. Csak a saját példatárámból elővéve néhány esetet, Tanzániában a 416-os Remingtonom jó párszor „megragadt”, csak kis idő elteltével lehetett kinyitni a zárat. A mellettem dolgozó „white hunter” 450-es Dakotájában pedig ismétlés közben „veszett össze” a régi és az új töltény.

Ezen ismérvek alapján értelmezzük a 400-as H&H Magnumot.

A löszert és az általam kipróbált fegyvert az afrikai klímára, veszélyes nagyvad vadászatára tervezték. Hüvelyhossza megegyezik a 375 H&H Magnummal, így a fegyver elkészítése nem igényel extra hosszúságú zárszerkezetet, ellentétben a 416 Rigbyvel.

A 416 Remington Magnumnál és a 416 Weatherby Magnumnál előforduló túlzott gáznyomást és magas hőképződést (az egyik fő ok, amiért a fegyver „megragadhat”) igyekeztek a tervezők el-

kerülni, így viszonylag alacsonyabb gáznyomás jellemző erre a kaliberre. A hüvely tervezésénél a tolózárás fegyverekkel történő biztonságos ismétlés volt az egyik fő cél, ezért a hüvely fokozatosan elvékonyodó, nem pedig erősen „vállas” kialakítású. Az alacsonyabb gáznyomással a visszarúgó erő csökkentése volt a cél. A 400 grainses lövedéknek kb. akkora az energiája 100 m-en, mint a 375-ösnek a torkolatnál.

A gyári fegyveren nem volt csőszájfék, se egyéb furat, amely a hátralökést lenne hivatott csökkenteni, ennek ellenére a fegyverrel komfortosan lehetett lőni, a pontossága is minden igényt kielégített. A hagyományos Mauser zárszerkezettel, a sok ráköltött élmunkaórának megfelelően, a töltés-ürítés gyors, sima és akadálymentes.

Az elsütőszerkezet tudatosan gyorsító nélküli. Nem is szükséges egy ekkora kaliberhez, különösen akkor, ha annak az elsütése bársonyosan sima, és a használatától vagy a hőhatástól amúgy sem hajlamos a „felkeményedésre”. A fegyver a legapróbb részletében is gondosan megmunkált, a biztosító határozott, de nem túl erős nyomásra váltja a fegyver állapotát. Az agyazás kiemelkedően jó, hírehamva sincs a németes darabosságának, szögletességnek. Egyszerű és finom vonalvezetésű, mint az angol fegyverek általában.

A fegyver és a hozzá való 400-as H&H Magnum löszert a forma és a funkció teljes harmóniája. Így nem csoda, ha első pillantásra én sem egy súlyos, darabos szafarifegyvert véltem felfedezni ebben a professzionális remekműben.

